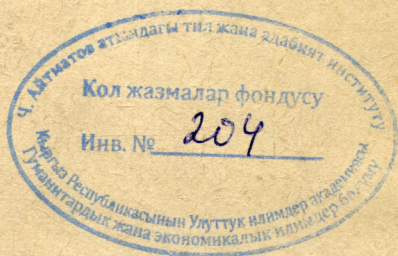

71-81

الاضافي كلياً وامتداد كون الجزئي المحقق كذلك
الخاص النوع كما يقال على ما ذكرناه ويقال النوع
المحقق فلذلك يقال على كل ما يمتد يقال عليها
وعلى غير الجنس في جواب ما هو قولاً اولياً وسي
النوع الاضافي ومراتبه اربع لانه اما اعم الانواع
وهو النوع العالي كالجسم او اخصها وهو ال
كالانما وبسبب نوع الانواع او اعم من ال
واخص من العالي وهو النوع المتوسط كالحيوان
والجسم النامي او مبين للكل وهو النوع المفرد كالنقل
ان قلنا ان الجواهر جنس ومراتب الاجناس ايضا
بنهاه الاربعة لكن العالي كالجواهر في مراتب الاجناس
سبع جنس الاجناس لا الالف كالحيوان ومثال
المتوسط فيها كالجسم النامي والجسم المفرد فيها

ان يكون

كما عطف ان قلنا ان الجوهر ليس كجسد الارض
 الاضائي موجود بدون الحصة كالانواع المنوط
 والاشياء موجودة في الاماكن كالحيوان
 البسيط فليس بينهما عموم وخصوص مطلقا
 بل كل منهما اسم من الاخرين وجه الصلة
 على النوع السابق وجوز المقول في جواب
 ما هو ان كان مذكورا بالصفة مطابقة لاسم
 واقعا في طريق ما هو ليق كالحيوان او
 الناطق بالنسبة لحيوانه الناطق وجوب
 السؤال بما هو عن الالان وان كان
 مذكورا بالتضمن مسرورا خلا في جواب ما هو
 كالجسم الثاني او الجسم الثالث
 بالزيادة الاله عليها الحيوان بالتضمن

والجسد

والجسد العالي جاز ان يكون لا فعل يقوم به
 تركب من امرين متساويين او اهور مساوية
 ويجب ان يكون لا فعل يقسم والنوع الالف
 يجب ان يكون لا فعل يقسم والنوع الالف
 يكون لها فعل يقوم بها في حصول التقيس
 وكل فعل يقوم به العالي فهو يقوم الالف
 من غير عكس كما وكل فعل يقسم الالف فهو
 يقسم العالي من غير عكس **الفصل الثاني**
 في التعرف المتعرف للشيء هو الذي يستلزم تقيسه
 لتصور ذلك الشيء هو انما هو عن كل ما عداه وهو لا
 ان يكون له في ذاته لان التعرف معلوم قيل ليق
 والى الالعام قبل التقيس والالام لتصوره عن افاد
 التعرف والاحص تكون اخص فهو يساويها في التقيس

فصل
 وينبغي ان يكون الالف
 جميع المقومات
 لا تقترب ان
 العالي يقوم به
 جميع مقومات الالف
 يمكن بين العاوان

قول والا لكان السكون الراجح اذا كان السكون عبارة عن عدم الحركة والركبة فخرج عن القوة الى الفعل
بالمقدور فيكون التقابل بين السكون والحركة تقابل العدم والملك فلكا يكون احدهما او بالآخر
في القوة والجمالية الى ان الاعلام تعرف بملكها وان كان السكون عبارة عن الكون في اثنين في مكان
واحد والحركة عبارة عن كون في اثنين في مكانين وحدهما يكون بينهما تقابل التضاد في الحركة والسكون متساويان
في القوة والجمالية ولبعدهما على تامل كقوله هذا التضاد بين بالانظر شرح التجريد رحمه الله عليه

ان يشترط في اطلاق العام لا شيء من لائن
بمشتق **الاس** من الملك العامة وهي التي يحكم
فيها ما ارتفاع الفروق المطلقة عن الحاصل
للحاصل كقولنا بالامكان لعام كل ما رجحان
وبالامكان لعام لا شيء من الحاصل **ربا**
حركة فبيع الاول لموطن الخاصة وهي
الموطن العام قيد اللادوام بحركات
وهي التي نتجت كقولنا بالفروق كل
كاتب يحرك الاصابع ما دام كاتباً لادوام
فركبها من موجهة ومطرح وسالفة مطلقاً
وان كان كذا كقولنا بالفروق لا شيء
من كاتب لكن الاصابع ما دام كاتباً
لادوام فركبها من لفة ومطرح وموجهة مطلقاً

والخصوص في سبب حد انما ان كان بالجنبه والفيصل
القريبين وجد انما نقصان كانا بالفصل
وجهه او به وبالجنبه البعيد وربما انما كانا
القريب والخاصة وربما ناقصان كانا بالجنبه
وجدنا او بهما وبالجنبه البعيد ويجب الاحتراز عن
الشيء بما ساء به في العرف والجمالية كنعريف الحركة بما
ليس بسكون والزواج بما ليس بزوج وعن تعريف
بما لا يعرف الا به سواء كان بمنزلة واحدة كما يقال الكلمة
الكافية ما به يقع المشابهة ثم يقال المشابهة التقابلية
في الكافية او المراد كما يقال الاثنان زوج اول ثم يقال
الزوج هو النفس ثم بين ثم يقال المنب وبيان
بملائمة اللذان لا يفصل احداهما عن الاخر ثم يقال
الاثنان هما الاثنان ويجوز ان يخرج عن استعمال الفاظ

قوله التقابل بين السكون والحركة
الركبة الواردة عن عرف الحركة
وبالعكس وبما انما يقع في السكون
عبارة عن عدم الحركة والامكان
اخفى من الحركة لاسا وبالجملة
تعريف الشيء بما ليس به في العرف
كلا اشتراط تعريفه بما هو حتى يند اول

ان السكون
لا يخلو
من الحركة
بما لا يعرف
الا به سواء
كان بمنزلة
واحدة

خبرية

السابعة العرفية الخاصة وهي العرفية العامة مع
 قيد اللاد وامكنست الذات وهي ان كانت
 موجبة فتركها من موجبة عرفية عامة وبسالبه
 مطلقه عامه وان كانت سالبه فتركها من
 سالبه عرفية عامه وموجبه مطلقه عامه ومثابها
 ايجابا او سلبا ما **مسألة** الوجودية اللازمه
 وسرته مطلقه القوم قيد اللازمه كالت
 وبه ان كانت موجبة كقول كل انسان ضاحك
 بالفعل لا بالضرورة فتركها من موجبه مطلقه
 عامه وسالبه ممكنه وان كانت سالبه
 كقولنا لا شيء من الانسان يضحك بالفعل
 لا بالضرورة فتركها من سلبه مطلقه عامه
 موجبه ممكنه **مسألة** الوجودية اللازمه

وهي

وبه مطلقه القوم قيد اللازمه كالت وبه
 سواء كانت موجبه او سالبه فتركها من **مطلقين**
 عامتين احدىهما موجبه والاخر سلبه ومثابها
 ايجابا او سلبا ما **مسألة** الواقعية وبه
 كقولنا لا ضرر في ثبوت المحمول للموضوع او
 سلبه عنه فوقت محالين من اوقات
 وجود الموضوع مقيد باللازمه كالت
 وبه ان كانت موجبه كقولنا بالضرورة
 كل قمر متخفف وقت حلوله الارض بينه وبين
 الشمس اعم فتركها من موجبه مطلقه
 وسالبه مطلقه وان كانت سالبه كقولنا
 بالضرورة لا شيء من القمر متخفف وقت التربع
 لاد اعم فتركها من سلبه مطلقه وموجبه

مطلق عامات است و این مسئله و این الیه حکیم
 فیما بغیر ذلک ثبوت الحمول الموضوعات و مسلک عین
 و غیره معین من اوقات وجود الموضوعات
 در ایالات و ام بحسب الذات و این الیه
 و غیره اما الطرور و کلان
 و این امرها من موجبه است
 مطلق عامات و این کانت بهالت کقولنا
 بالطرور و الاشیء که از این
 و این امرها من موجبه است
 و این امرها من موجبه است
 و این امرها من موجبه است

و این امرها من موجبه است
 و این امرها من موجبه است
 و این امرها من موجبه است
 و این امرها من موجبه است

بانواع کرم در شرم و آن
 زنگنه آنکه یک نجات است
 در آن آبشکه طول است
 بطل عرش عصمت ده بنام
 ز علیین بقبض کرد کاس
 ز فردوس حقیقت نور مقصود
 طهوی که شربا بسرو است
 عطا فرما که نادانها شویم
 اگر چند که در نفس سبک
 باین مقصودهای دلگشا
 اگر عیون تو نبود از خود
 جوید علم اگر جنیم ما بین
 بنام بنده کی سازد خطایم

بنور بنده بودی زنده کردی
 بکین روز مرا روزیکه گشت
 بکین سیرا هم از هوش رفت
 زکار لطف کس با در ایام
 فرشتان نامه امیدوار
 درخت کبیم بنده ات بود
 رضای حضرت بار آور است
 از این بس ز تو عزیز تو چو بنام
 بیدارم بیدارم کز غار
 طریقی دانش نیش بنامی
 کلید علم گشت بیدار بنده
 کی عیون تو گشت بیدار ما بین
 منور میشود اینجا گشتا هم

بیم از غیب

سبک است
 تقدیر به بیدار خود
 کز آن

و این امرها من موجبه است

و این امرها من موجبه است
 و این امرها من موجبه است
 و این امرها من موجبه است

هم از خود انعام
اول بخیر است
انعام بخیر است

انعام بخیر است
انعام بخیر است

انعام بخیر است
انعام بخیر است

انعام بخیر است
انعام بخیر است

خداوند انبوتو بنیق هدایت
جو زخم سینها کرد در آن
آئی ده بفضل خود بنای
اگر تا کرده کرد این سگ
خداوند فرزند با بر سر
ز فیض صبح خود شید ترجم
منم در بر خسته نه فتاده
نه در رسم بود قوت نه در
رسید ز تشنگی جان برده ایم
در اطراف سباع از دریا
ز ماران ز ماران که ایستد
اگر چند یک در نفس بلایم
مرا باشد هنوز امیدوار

بمطرف و رفت جو در غایت
مرا هم بخش یای این مرا
ز دو شب هم نماند است
بسار حجاب بغفت پوش
هو ابرت نشاید تا یک
نایب تا مکروهه با کسم
سواد کاروان از چشم ده
ندام طاقت جنبه در باجا
ز کام افتاد بر غیر از باغ
ندارم جز تو کس با کاشف
ز بخیر انبند دل منجر است
ز صد آلوده که با مستوریم
بر جان ازین مهملک بر

ترا آن بود از شهر
اگر کرده کرد این شهر

فی نعت اتبئی صلی الله علیه وسلم

محمد که خلق خدا است
رسول را بود خاتم و ناسخ
بسيف جاهد الكفار
ز هر وقت عمل قدرش
شد پروانه اش خدا
دوام الدهر بود آن سرور
ببلی کرده خود را خالی
چو از سیر که از روزیست
معبین مقدر در سیر آن
کدامین وصف آن

خدا بشیر رحمة العالمین
شبا طهر از این خلقت
نماندی که هر مار قوت که
عشا امتا نشین اشعیت
نهد شمع از آبراهم یک
خلقت طاهر از رقم اللیل
نخلوت گاه کبری ساختی بر
فکان قاقوسین او اوط
فبجان هزار اسیر بعبده
خدا کرده شد او حاضرین

بیا اول با کسر اسم نام
نعم الامای اتوه انعام
بافتح غیب الشفا و غیره
مرسل کلا خیف
کوه الکاف
و کوه کاه الکاف
انعام

سما قال انعام
خلق عظیم

فی مناقب چهار یار

ابو بکر آن امام نماند
 عمر عک عدالت را بود

عبارت بی جنبه

مغز شتر عثمان امین است
 علی علاء علم الهی است

محمد اهد حیات هر چهارم
 ابرو صیب نبی را در ستارم

صیب بکے اصحاب

فی ترقیب تجدید فی طریق الطريقة

بیاسا شوم اندازانم
 لازم باشی سرخشی است لازما

تدر ملایم ذالبت لطافت
 من حیث از طریق التبت
 لفظ لازم بود

بنه کار اگر طالب بنامی
 مقام خویش را رایت منام

مقام اول بکے التبت
 و التبت منامی است

بازدیشته نباشد قطع او
 گذشتت از سر جدا گشتت

قطع او اول کتابت
 تحصیل کمال در التبت

که گذشتن ز سر عهد سعادت
 و گرنه طالب از مطلب عهد است

لفظ جباری باقی
 از انقطاع لفظ جباری

بخندت کار کی بر سر که باشد
 گذشتت آفرین جانش عهد است

بهر مقصد جباری
 یا اندر مرکب

اگر تو بدوی همچون می تند
 بیان خود میان نادمان است

تدر با این تدرید
 و اندر صیغه جمع

اگر خوانند یا اند یاران
 نشین همچو کسلبه خرد است

و فله باران بکے
 حاصل تدرید

اگر زمانا بر کینا فرمان
 برادران طالب پیش زمان

سین
 از انقطاع
 بکے لفظ
 بکے علی

از انقطاع لفظ جباری
 و انقطاع لفظ جباری
 یا اندر مرکب
 تدر با این تدرید
 و اندر صیغه جمع
 و فله باران بکے
 حاصل تدرید

بهر مقصد جباری
 یا اندر مرکب
 تدر با این تدرید
 و اندر صیغه جمع
 و فله باران بکے
 حاصل تدرید

بِسْوَالِ خُدُومِ بَعْدِ بَاشِي فَتَا

بِنَامِ خَشَكِ سُرِّي سَاكِي

بِغَضَاتِ مِيرُودِ حِفْطَانِ

زِ نَوْمِ اَرْدَلِ كَنِی نَمِ دَبِدَه

مِرُودِ كَارِوَا شَدْنِ چِه

كِبَا دِعَاشِقِ صَاقِ بُو خُوَا

زِ بِيهَارِ نَبَاتِ التَّجَانِ

تَلَدِ دِهِي اَيْنِ مِيه اَجْرَا

مَعِيشَتِ بَهْرِي اَعْمَادِ

هَرَا كَسِ كَنْدِ جَانِ كَنْدِ

تَبَاعَدِ شُو زِ مِرُودِ نَسَقِ

زِ بَرَجْدِ رَتَا زِ مِزِ طَاقِ

بُو دَا فُوتَرَا دِ اَيْنِ سَرِ جَا

كُزِ دَوَايِ طُحْدِ فُودَا آ فُ

رَه مِرُودَانِ دِرِ يَاوَلِ كِنِ

بِغَلِ بَرَشِ بَغْلَا زِ بَرَجِ جَالِ

اَمِيدِ نَسَبِ تَوَكَلِ مِيه نَسَبِ

كِرَا دِ خُوَا بَا نَدَا زِ دَوَا نِسَبِ

لَكِرِ بِيچُونِ غُرْبِي بَرِ سَرِ بَا

بِقَدْرِ صَدَقِ مِي كَسْرِ خَدَا

زِ غُشْتِشِ مِشْتَرِ دِرِ سَرِ اِنِ

كِرَا اُو دَسْتِ بَرُودِ نَسَبِ

دِعَايشِ سَرِ رَا اَسْمَانِ كَنْدِ

زِ هَسَرِ مِرُودِ بُو دَسْتِ تَلَقِ

زِ اَشِشِ اَمِ نَمَانِدِ كَسِ مَخَلِدِ

بُو اَبَا مِيكِنِ دِرِ اَيْنِ سَرِ جَا

مَوْزِ طَاقِ

دَمِ اَبِ

الاول في حق الخدم
منها من خدمت و انما
علا و اول خدمت الاله
و امراد القلوب و نقل
و اللسان و نقل بفتح
منه او اطلقت التوهم
مثل العين البدع لعلك
محض لطفه اذا القيا
في البيت لطفه اذا
لفظ خذ يا كبر فوا ب

بدره بفتح الف و القاف
الاول في حق الخدم
و بفتح الخ و القاف
بسم الله الرحمن الرحيم
معناه المشتمل على
الاول في حق الخدم
و لا تخمد علما

الاول في حق الخدم
الاول في حق الخدم
الاول في حق الخدم
بفتح ج و الهمزة

بعضات بی بیه و دایم مفتوح پروانه اول دنیا پروردگار و انعام بختی الحما و دایم
الطیران

تو در راهی از این
الصدق انتم فی الطیف
بزه را علی انوار انوار
اعلی الایة

سنا راه رنج
از کلبه او ای
مطلبه بختی
سجانه و نه حرف
نفس

بکن پروا کند شمشاد پروا	که بعضات طلب کند رسوا
نه عاشق اگر فارغ نشیند	ویرین ویران کرد بر آینه
بل عاشق نه زینت برین ساز	بنور صدق است دل تو زین ساز
عطف ده از باغ فریاد	بوز بستمه خرف جیاد
زن از بهر ریاضت نعل پایش	کشش از خدای تو تو گنهایش
نشین رخسار زین شجاعت	رکاب جبرانه با طافت
سر ستمیل دشمن را جدا ساز	تو کل ساز بر زرق هواس
ببرها کاکه باشد فرغانه است	هو او اول تبرای کلان است
تبر اکوب بر زرق تبر است	تو مسلم باشی در ستر او خرا
هزیت میشو و جنبین مناس	بجو در این دشمن ز لطف الهی
کند و بیای چو بر تو مفتوح	خدا خواهد ازین پس غار و ج
که رام او شود و آنکه کرگمیت	نکار شوق آنجا در فراس
بسلسله رضا آنکه دمی است	کند ذوق شرب عرق سهرت

عق
اول هم آنکه در این
البراق یعنی بر انوار انوار

فوانه الایمانی است
اصحیح من قوله لا یست

صلی علی من اتبع الهدی
من الله وعلی آله
صلوات الله علیهم
جمع الایمانی و
الهدی وذلک
بذکر الایمانی
وعلی من اتبع
هدی الایمانی
وعلی من اتبع
هدی الایمانی
وعلی من اتبع
هدی الایمانی

برو آنجا که باشد اختیاری
تر ایک شود سوز یانی
طلب لا یکن ان یهدی الای
بود ذوق میوه ازین
کجا کاهن این زحمت چو
طلب رمانی ارمانی عظیم
بزن فچین مقصود کید
فوس دوران دورانی
به پهلور و اگر با جا کرد
بکن باره مردار دیده
براید جان نهادن آن
طلب کن میوه امیداری

بکلی خوشی با او شیدا
ز دل ماند نه بجای اندیشا
ماند بر این نمانی ا
و بود خود ندانند قدر
باین حالت اگر زین
و فخر امید کر چه بیست
دل ایست تو حال ابرو
اگر نبود ترا از خود زیاده
اگر در خم شود با جا کرد
اگر جنبه ز جنبه شد برید
ضیای سرفرد از سر من
چندان ترس کار نهم

در طریق سوئید و حقیقت ایشان است

الاول من اجل و انما ماه به لاقتناء احوال و مقام معه و فيه ايضا لطافة از اطرقت بهم من احوال
 ص ۱۰۰
 بجز از احوال و
 قلک غم از سر و
 انقلک لا تعرف سما کتبه طرفا
 السلوک و ايضا لطفه
 ص ۱۰۱
 الاول من عدم الطاقه و انما
 مضافه بجا باب ۵
 ص ۱۰۲
 الاول من عدم مکنها جاود
 و انما بجز ان
 ص ۱۰۳
 الاول من الظلمه و انما

بیاصوفی بین علم دینی	بحال از سر نکتن تا جایی
اگر تو قلب ساز سرد از	ندانی نیکه او یکا برتر پس
بود علم تو با به باز حال	دروهاوست نغمه ها و هوا
ز به در مان ز به در مان خانه	سک خاین در آید در میانه
دو جادوی که شیطا هوا	ز وقت اختلاط ما با ایست
بهر جادو بود جادو با هم	برد این با دید علم محکم
شبتا ریکه در یکا بر آمد	بفکد حال منشین غیر منشا
درین ظلمت سر انیس بود	با به مشعل دانش منده کما
ز تار یکی ز تار یکی بود پیش	ندانه غافل از افتادن خویش
اگر از علم لا بجز جو ی	بنا ماه از کلام کفر گو ی
میان زوج زوجه شد جد	شود در آن جدایی کفر
ز نادانی ز نادان احوالات	چو کوزه دم زنه از زهد جا
علم دین دو آ زن مرد	دواد روستا باشد دفع در

بجز از احوال

به آنکه قوش که لباس علم ساقش را بچو در رسم بعضی ز قوش که نصارت با دو قطع او باید شود

اولین جمله بیست و هفتم

لباس علم نه با قدر اعمال

برهنه تن بره نه از کوه حال

ز هر کس علم کافی نکرگشته

بود عمارت و بیعاری که گشته

که بر معرفت در بر که بودی

هیوة جاودان با شتر خوردی

میستتر ترا که علم دینی

ز لطف حق بوسین از خود بینی

بعلم ارکان شورش خود ترا

اگر چه سخن باشه نه بیج گو

مراد از علم خالص بودی

نه از بهر معاش افزوده گما

چه در رسم آما وید در رسم

ازین کردار بد باید که رسم

غریزیه کتاب اصل بنود

یکی بر سید زین چه ز فرود

بگفتا جنس خط فو خط نزدیک

بد و لکن ازین فصلت رسیدم

بنو در هیچ یک برست عالم

ز علم ز بهر حال حال خالی

بود ظاهر بر عنوان تمام

تو قلب لعل را هم لعل دان

اگر خود هیچ طایف را بود

زیاد و کم کنن از امر بود

بوسین کرکب الف بر خط ز

خطا گوی بود نه بقیاد

سیر نامه
سینه

زین اما که بیان علم اظهار اول
تغلب السکون بالجهل عار کما یزعم
کی لا یغنی احد فی الظرفی عایین اول
و اللباس ه
الاول یعنی الثوب و الثانی یعنی نسیم در
الاول یعنی ابرو و الثانی یعنی نسیم
الاول یعنی الدرس و الثانی یعنی نسیم

یعنی ان خط با خط
با خط ابطا و کما یزعم
تغلب السکون بالجهل عار کما یزعم
و انصبنا لک الذل و العار

عوبه المخذة زولج
الاش ه

زبا علی ز فیه سانه ترک
جیس نقل سازه نقل کرد
نقطه نقل و نقل لطافه صفحه ه
الاول صحاحی و الثانیة المجلد الاول

عنه که علو ضد السهل و متبانی
الاول و الثانیة مع العلم ه

الاول مع الرجل مع الوردی
و الثانیة مع فعله مع الوردی ه

بود مع الذباب و جمل اول
مع الند و الثانیة صفة خطاب
من جنس معی لطلب ه

الاول مع مع العی
الثانیة مع مقول من
نکر الورد المتکثر الی
نقال لا علی الورد الذی یج
عنی متکثر الورد و الثانیة
الاول مع مقول لانه ه

اگر کس نقطه کم کرد و چون	خدا این هر چه زمان کرد و
بان کس کان سازد کانت	شربت ر بهر مرد و جان
چه فرموده چه فرموده باشد	چه دان آنکه جاہل بود و
بود اصرار تا او استن کار	ز نادانی که نقطه ز اضرار
نقطه شرع به نیند ز شرع است	سلوک حلال کی بیروز شرع است
درین صفا تا با بون ز صفا	همیشه اش بر قول سلف را
جفا ماند عفا از جنم عیان	بصارت او در قطع بیایا
نیز همچو نیست جفا شوم است	خطوط این علو است از علو مست
عمل آنچه حق فرموده باشد	اگر مردی چه مردی بوده باشد
بود جویم جویم با آب کوه	طریق علی با اعمال پویید
بره رست با فرمان و در	اگر عالم نباشد اش بی پرو
صبا او دستد اش دوست	هر آن کس از میجا نیست
فناده دور از من که منکو	شما میگفت تا بینا مسر

ص
در اول و سالی شرع
و در ثانیة احو

گفته چون زمان ز بر آلوده باشد
عجب زان کس چشم خویش

بلا که ما در موجود باشد
کزیدم بر فوئی کز دیده

در میان حقیقت سلوک که آگاه بر و ای گشته و بهوش در دم
بیای بنده و ایچ و زینم

بدم بر گوی نمود واقفندم
بچه ای تجارت مانع نیست از کار

بهر کار که بشی دل باو
بکاردم با گاهی است کردم

امد و لطف میدادم زهرم
همای بخت و از جا پس نشد

نفس در کس بود قیمتنا
بهر کاشانه صحر او خانه

مبین از آن نوار زمان
روانه کرده ز خاطر روان

اگر نگذشته باشد دم بدست
عرض از زنده بود شتر

ندم باید ندم با حقیقت آرد
و گرنه ملک دنیا را چه قدر

درین غمی نه به عبادی
بقلب زار بایه کفتم از

اگر نبود کس تا اول گشته
شود ما چشم روح روی

بشمانه

الاول یعنی
از دم و خند
و انشا حقیقت
سنگ

از اول یعنی انشا
یعنی انقض انشا یعنی
و انشا خود انشور
الاول یعنی انقض
و دوم یعنی انقض
یعنی مالک
شوقها بنفشه
بهر کار که و انشا

الاول یعنی
یعنی اگر از آن جمله
الاول یعنی
روانست

الاول یعنی
و کس که یعنی این
انفوخ

فیه طمانه کارایه

اولی بنی الفلک
والثانی بنی العاقل
بما العقل والقلب

اولی بنی الاجتهاد
والثانی بنی التواضع
وینبذ العبد

مقام از بنده زار سست

که بر از زین بنزار سست

بدان با حق قدس دل را

وطن کرده دوسه روز بزرگی

مراد دل بوده اعلی الامکان

نه این محنت فروما نیونفا

زیرا که ایست عقل و علم مانع

بود در خطه در طیاران

سعد و عادل میکند با این عادل

که بازو شود مقصود حاصل

اگر ایست با دشمن شو جهل

کشد با سوختن این دو تا

دلاست تو مرآت جللی رنگ

بزرگ شود مننه از نقطه رنگ

تو بر باد ز ما اینده باشی

کجمن تا بنده کی تا بنده باشی

سر ز ما چار و بیهنکار

درین فرصت غیب این دو

غریبی نیست خود در دریا

فرویدی سر سست کردن خم

ز حد خود بروی تمام داد

بفر پای ما جنبید از جا

اگر حق با تو سازد این

امید آنکه که وی گشته

اگر سازد خلاف این کار

بزدان بلا کرد در کنار

نیز همانند

نویا

